

280251

No 2

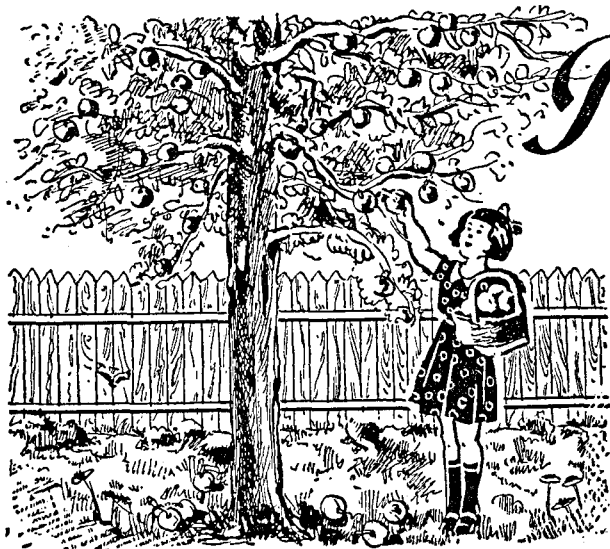
anul Animerii

1937

Library of Congress

Săner de

Un soldat aparținea unei unități care fusese aproape izolată de restul frontului. Erau hotărâți să lupte cu toții până la moarte sau biruință, iar nicidecum să se predea. Soldatul acesta era rănit de moarte, dar înainte ca inima să fi încetat de a mai bate în pieptul său de erou, a fost auzit rostind următoarele cuvinte:

„Sunt fericit că nu ne-am predat!”

Chiar dacă cineva ar ajunge să fie înfrânt pe calea spre înfăptuirea idealului său, are multe motive să fie fericit că nu s'a predat niciodată vrăjmașului.

Iubiți tineri! Voi ați pornit cu avânt în lupta cea grea a vieții. Biruința nu este așa de ușor de câștigat. De multe ori veți ajunge să fiți ingenuchiați de greutate și încercări mari. Vrăjmașul sufletelor voastre va aștepta un semn din partea voastră ca să vă ia ca prizonieri. Dar nu vă predați. Biruința este a voastră, dacă știți să răbdați o clipă, până va veni ajutorul. În cele din urmă vor răsări zorile unei zile victorioase, și veți putea culege roadele strădaniilor voastre.

Să ne aducem totdeauna aminte de aceasta: Dacă reușim fără să suferim, cu siguranță că cineva a suferit înaintea noastră; dacă suferim fără să reușim, cineva va reuși după noi.

Cu cât foc săruta ea pe bătrân! Il acoperea cu sărutări și cu lacrimi. Tuturor celor din jur le povestea cât de bun a fost bătrânul ei tată!... Dacă ar fi dat tatălui său în fiecare an din ultimii zece numai jumătate din aceste sărutări, el ar fi plâns de fericire. Dar acum rămânea la toate rece. Era mort. El fusese bătrân și sărac; ea era tânără și bogată. Ea avea zece camere, dar niciuna pentru tatăl ei, cu toate că el îi pusese la dispoziție una, când avusese numai două camere. Bătrânul nu era educat. Ea era — pe cheltuiala lui. Ea fusese crescută și îmbrăcată timp de douăzeci de ani acasă și la școli superioare, până când a ajuns într'o societate mai aleasă și mai cultă. Chiar se și căsătorise în înalta societate. Conversația și dialectul bătrânului erau prea gro-

solane... Ea îl sărută, și îl sărută frumos. Scumpul ei tată va avea un monument în sărutare caldă în timpul vieții este de mai mare valoare decât o marmoră rece după moarte.

Oberlin, un vestit predicator german, călătorea cu o ocazie oarecare spre o localitate în provincie. Era iarnă. Șoselele erau acoperite de nămeți mari de zăpadă, și era aproape cu neputință de umblat pe ele. Făcuse aproape calea jumătate, dar era așa de istovit, că nu putea merge mai departe. El se așeză jos, se încredință printr'o rugăciune în brațul lui Dumnezeu, și se culcă în zăpadă, știind că n'are să se mai trezească din somnul acesta. Nu știa cât a dormit, dar deodată a simțit că cineva îl mișcă. În fața lui sta un căruțaș. În drum se găsea și căruța. Acesta îl dădu să mănânce spre a prinde puteri, îl ajută să se urce în căruța, și îl duse până în satul apropiat. Oberlin era foarte darnic în mulțumiri, și îi oferi bani. Dar fu refuzat.

— Atunci, zise Oberlin, spune-mi cel puțin numele tău.

— Văd, zise căruțașul, că ești predicator al Evangheliei. Spune-mi, te rog, care este numele Samariteanului milos?

— Asta n'o știu, pentrucă nu se spune în Evanghelie, zise Oberlin.

— Atunci, până când nu-mi vei putea spune numele lui, dă-mi voie să nu-l spun nici eu pe al meu, răspunse căruțașul.

Un băiat cu înclinații mecanice își făcu o mică barcă cu motor căreia intenționa să-i dea drumul pe râul, care curgea aproape de locuința lui. Dar când îi dădu drumul pe apă, barca se depărtă de mal, și, cu toate eforturile depuse, n'a mai putut s'o prindă. Era pierdută pentru el. Băiatul s'a întors acasă foarte amărît. Nu mult după aceea a văzut la o vitrină o barcă cu un bilețel pe care scria: „Barca aceasta cu motor este de vânzare. Prețul lei 100”. Era chiar barca pe care o pierduse el. S'a dus și a spus aceasta negustorului, dar în zadar. Nu putea s'o ia decât dacă aducea 100 de lei. Se duse în grabă acasă și povesti tatălui cum stau lucrurile. Tatăl ascultă și zise: „Iată banii; du-te și ia-ți barca înapoi”. Când o primi din mâna vânzătorului în schimbul sumei de bani, el o strânse la piept și zise: „Tu ești a mea de două ori: Eu te-am făcut, și tot eu te-am cumpărat”.

Tot așa suntem și noi ai lui Hristos printr'un drept îndoit: El ne-a creat, și tot El ne-a răscumpărat. El ne-a făcut ai Săi a doua oară printr'un preț nemăsurat.

Iată apelul pe care ni-l adresează Dumnezeu: „Voi sunteți ai Mei de două ori: Eu v'am creat, și tot Eu v'am răscumpărat!”

Veneția: vedere generală.

Veneția

Trenul aleargă cu mare iuteală, înghițând zecile de kilometri de pământ ca o nimica. În depărtare se zărește o mare întindere de apă, ce crește neconținut. Trenul gonește și mai zorit, atras parcă de mirajul ce se desfășoară înaintea noastră. Pământul se îngustează mai mult și mai mult, iar apa se vede acum întinzându-se până departe, acolo unde cerul pare că se atinge cu pământul.

Deodată trenul se oprește. Dar numai pentru o clipă, ca apoi să-și reia drumul mai domol către întinderea de apă din fața noastră. Incet, încet, casele încep să dispară, țărnul la fel, iar apa se apropie tot mai mult de noi, înconjurându-ne dintr'o parte și din alta. Încă puțin, și nu mai vedem decât apă, iar trenul își ia sborul înainte, voind parcă să ne ducă mai spre mijlocul apei. Iată-ne

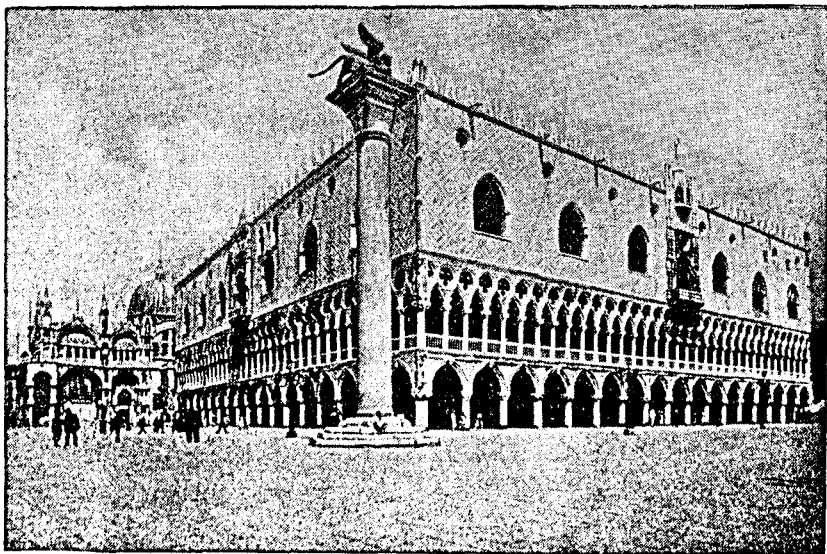
ajunși într'un loc mai larg, unde ochiul se poate odihni și pe altceva decât numai pe valurile veșnic în mișcare: este piazzetta Minore. Dar drumul se îngustează din nou. Călătorim, începând dela stația Mestre, la care am făcut micul popas, pe un pod de cale ferată lung de 3,6 kilometri, alcătuit din 222 de arcuri. Încă puțin, și trenul se oprește, conducătorul anunțând stația Veneția, orașul a cărui istorie plină de glorie se cohoară până departe în trecut.

Dar teama noastră că trenul

are să ne lase chiar în mijlocul mării iat-o acum adevărită. Abia ieși din gară și când să pornești mai bine la drum, observi că aci caldarâmul se mișcă întocmai ca valurile mării... ba sunt valuri de-a-binelea. Drept stație de tramvai sau de taxi, imediat lângă gară este un debarcader, unde gondolele, renumite prin frumusețea lor, așteaptă, ca și automobilele la noi, să transporte clienții într'o parte sau în alta a orașului, pe drumuri fără pulbere. Sunt și vapoare cari țin loc de autobuse.

Ne suim deci în autobusul plutitor, care pornește lin pe canalul cel mare, lung de 3.700 de metri și lat între 45 și 72 de metri. O privești minunată se desfășoară înaintea noastră. Corăbioare de tot felul, vapoare, gondole romantice, vapoare de marfă, cum ar fi la noi autocamioanele, mișună neconținut prin cele 150 de canale ce străbat orașul Veneția, superba Veneție, cântată atâta de poeți.

Iată străduța, sau Rio, cum i se mai zice acolo, Albrizzi, pe care se văd gondolierii așteptând la

Palatul dogilor din Veneția.

două case, spre a-și duce clienții în cine știe ce parte a orașului. E o străduță de un ales pitoresc. Case cu tăieturi arhitectonice a-lese, poduri de marmoră ce se arcuesc peste îngustul loc, legând cele două maluri, ramurile pomilor din grădinile învecinate, ce se pleacă deasupra apei, în unele locuri chiar umbrind-o cu totul, fiecare adaugă ceva în plus la frumusețea străduței Albrizzi.

Ici și colo, pe întinsul marelui bulevard de apă, pe care umblăm acum, câte o mică stație, un nou debarcader, ne dă ocazie a vedea și o oarecare întindere de pământ, însă nu prea mare, căci am uitat să spun că Veneția nu este altceva decât o grupare de 117 insule mici. Din loc în loc trecem pe sub poduri frumos arcuite, mândrețe de arhitectură italiană, căci toate cele 117 insule ale Lagunei sunt legate prin 378 de poduri, unele mai mari, altele mai mici.

Iată podul di Rialto, construit între anii 1588 și 1592 de către Antonio da Ponte, având o lungime de 48 metri și o lățime de 22 metri, și la construirea căruia s'a folosit o singură placă de marmoră de 28 metri lățime, și 7,5 metri înălțime. Mai departe, podul suspendat, Ponte dell'Accademia, construit în 1854.

Dar cu toate că terenul este format din petece mici, și apa cuprinde aproape tot locul, găsim o mulțime de clădiri monumentale, între cari menționăm palatul doșilor, sau Palazzo Ducale, ce predomină orașul prin frumusețea și măiestria construcției sale. Vin apoi la rând, muzeul civil, posta, arsenalul și multe altele.

Casele venețiene, construite din piatră și marmoră, și având piloni înfipti până la zece metri adâncime, pentru a da soliditate construcției, sunt în majoritatea cazurilor construite direct lângă canalele de apă ce străbat orașul, așa că locatarii ies din ușă drept pe strada de apă, de unde iau

gondola sau vaporășul, cu care se duc la piață, primărie, sau la serviciu.

Dar dacă este un lucru ce-ți produce o nespūsă bucurie în Veneția este priveștița pe care ți-o oferă Piazza S. Marco, în care sute de porumbei blânzi și drăgălași vin și se așează pe umăr și pe mână, ciugulind hrana pe care le-o dai.

Privind la acești porumbei cari din când în când se înalță în văz-

duh, gândul îmi sboară către timpurile străvechi, către începuturile istoriei Veneției, atunci când nu era încă vorba de un stat italian în forma de astăzi. Pe acele vremuri, Veneția nu era doar un oraș încântător, ci era capitala unui regat întins până prin nordul Italiei de azi și prin Dalmația, dominând întregul țărm al mării Adriatice.

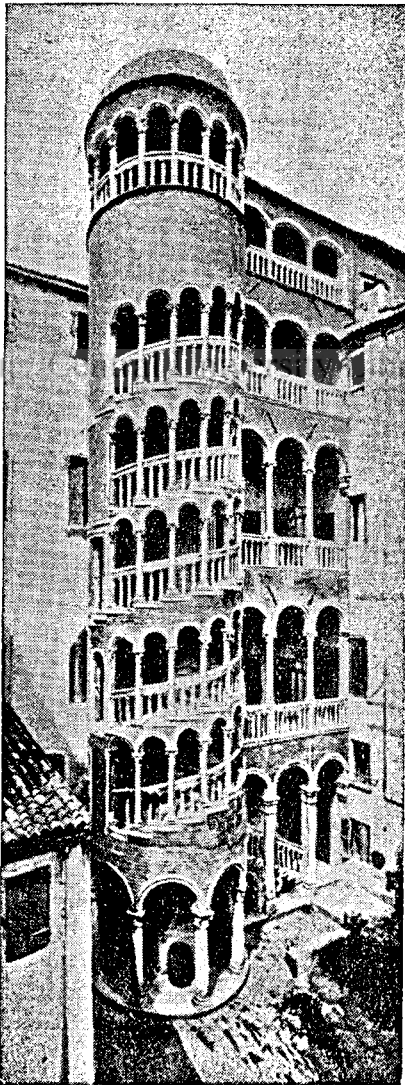
Statul venețian de pe vremuri și-a întins influența până departe, datorită înțeleptei conduceri a doșilor. Corăbiile venețiene au mers până prin Indii, legând astfel din timpurile cele mai vechi orientul cu occidentul. Veneția a fost patria vestitului Marco Polo (1254—1323) care, purtat de dorul nemărginit spre meleaguri necunoscute, a pornit pe undele mișcătoare ale mărilor, ajungând până în inima Chinei. Prin el, aceste ținuturi tainice au fost aduse la cunoștința lumii civilizate, mărind orizontul geografic și dând naștere la un interes pentru aceste regiuni asiatice.

Istoria Veneției n'a fost lipsită de sbuciumări, până mai târziu, în anul 1866, când s'a alăturat statului italian.

Acești porumbei ce se înalță până în slăvi de unde privesc până în zările depărtate, pentru ca apoi să vină să se așeze pe mâinile acelor cari îi îmbie cu ceva, aduc aminte de toată măreția falnicei Veneții, care, ca o facă puternică a culturii italiene, a luminat din timpurile cele mai depărtate, iar acum se odihnește de luptele și strădaniile sale de pionier pe calea progresului, în cadrul statului italian, a cărui cinste a purtat-o pe întinsul mărilor celor mai necunoscute.

Porumbei din San Marco! Ce liniștiți și blânzi sunteți voi în aceste zile de ură și mari frământări. Cu câtă blândețe veniți voi din înălțimea cerului către fiecare, voidnd parcă a aduce un gând de pace și de liniște unei lumi sdruncinate!

V. Florescu

Veneția:
Scara Minelli.

BIBLIA

Cartea Cărților

Caracterul ei divin

Biblia, deși se aseamănă la formă și tipăritură cu celelalte cărți, totuși se deosebește de ele prin faptul că este Cuvântul lui Dumnezeu. Celelalte cărți sunt întocmite de inspirația omenească, pe când cele 66 de cărți ale Bibliei sunt scrise prin inspirația Duhului Sfânt. „Căci nicio profecie n'a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”.

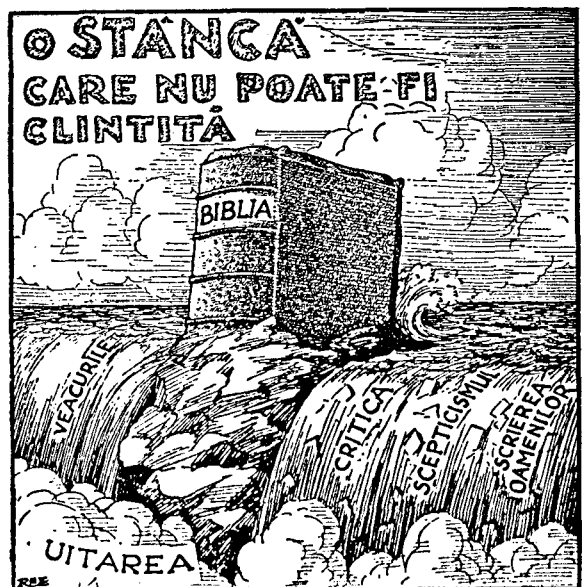
Compunerea Bibliei a durat aproximativ 1.600 ani, dela ieșirea lui Izraiel din Egipt și până la sfârșitul primului secol din era creștină. Deși persoanele cari au alcătuit-o au trăit la mari intervale de timp și s'au deosebit prin ocupație, limbă, cultură și loc, neavând ocazie să se cunoască unii pe alții, conținutul ei formează un tot armonios, dovadă că toți cei ce au scris-o au fost însuflețiți de unul și același Duh Sfânt. Regi ca David și Solomon, bărbați de stat ca Moise și Daniel, mari generali ca Iosua, judecători ca Samuel, femei ca Mariam, Debora, Maria și Elisabeta, profeți ca Isaia, Ieremia, Ezechiel, Zaharia și Maleahi, învățați ca Ezra și Pavel, medici ca Luca, înalți funcționari la curtea imperială ca Neemia, păstori ca Amos, pescari ca Petru și Ioan, vameși ca Ma-

tei, toți aceștia au contribuit la alcătuirea cărților din Biblie, cu toate că s'au deosebit mult prin cultură și neam. Ei au scris mânați de Duhul lui Dumnezeu. Are dreptate profetul Isaia când se exprimă în felul următor: „Căutați în cartea Domnului și cetiți; niciuna din acestea nu va lipsi, niciuna nu va da greș, căci aceasta a ordonat gura Mea și suflarea Sa le-a adunat”. Isaia 34, 16 (tr. de Nitzulescu).

Biblia vorbește direct inimii omenești, pentru că oamenii sunt creați în așa fel, ca ei să caute

pe Dumnezeu. Nimic altceva nu poate potoli dorul inimii și să satisfacă foamea și setea sufletului, decât numai Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

„Simplă și modestă, potrivită întocmai cu trebuințele și nevoile omenești, Biblia desfășoară adevărurile divine în așa chip, încât cel mai simplu și cel mai modest om poate înțelege calea mântuirii. Și totuși aceste adevăruri simple cuprind lucruri atât de înalte și cari se întind atât de departe, încât întrec cu mult puterea de concepție a minții ome-

Mulți au încercat de-a-lungul veacurilor să distrugă această stâncă. Dar ea a rămas și va rămâne veșnic, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Torrente de lumină se revarsă asupra cercetătorului sârguincios.

nești, rămânând apoi ca noi să credem lucrurile acelea, numai pentru că sunt vorbite de Dumnezeu. Astfel, planul de mântuire al lui Dumnezeu ne este descoperit atât de clar, încât orice inimă poate găsi ușor calea pocăinței către Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos, și să caute mântuirea sa numai pe această cale, arătată de însuși Dumnezeu. Și totuși, prin aceste adevăruri atât de ușoare de înțeles, se găsesc tainele, cari cuprind în ele mărirea lui Dumnezeu, taine cari covoărășesc spiritul cercetător în Scriptură, și umple în același timp cu respect și cu credință pe cel ce cercetează și caută cu sinceritate după adevăr. Cu cât unul ca acesta cercetează mai mult Biblia, cu atât mai mult se va convinge că ea este Cuvântul viului Dumnezeu, iar spiritul omenească va trebui atunci să se plece adânc înaintea maestății revelației lui Dumnezeu”.

Cine simte o dorință după cercetarea lucrurilor cerești, deschizând Biblia după ce a cetit alte cărți, poate auzi de pe paginile ei cea mai dulce melodie — o melodie ce aduce pace și liniște inimii omenești, deșteptând conștiința spre o nouă viață mai bună. Atât în coliba păstorului, cât și în palatele bogatului, atât în cămăruța celui sărac, cât și în cortul din pustiu, ea are pentru toți aceiași influență binefăcătoare.

toare. Învățăturile ei sunt de mare valoare în toate împrejurările vieții, și pentru toate vârstele și clasele sociale; în timp de suferință, de boală, de necazuri, pentru cei mici ca și pentru cei mari, pentru cei tineri ca și pentru cei bătrâni, pentru bogați ca și pentru cei săraci, ea aduce mângâiere și nădejde și îndreaptă privirea muritorului către o răsplătire mai bună. La toți deopotrivă le descoperă iubirea cea mare a lui Dumnezeu și calea către împărăția cerurilor. Ea vorbește către regi și cărturari, dându-le ocazie să vadă nedesăvârșirea omenească dar totodată o pocăință sinceră însoțită de iertare din partea lui Dumnezeu. Ea se adresează pescarilor și păstorilor cari, ascultând glasul ei, devin servii viului Dumnezeu, chemați să ducă vestea cea bună la cei doritori de mântuire.

„Vieța în familie, mărturisirile conștiinței, rugăciunile ascunse ale inimii, călătorii, proverbe, relațiunile adânci ale inimii, calea de urmat a unui copil al lui Dumnezeu, slăbiciuni date pe față, căderea în păcat, întoarcerea dela rele, experiențele inimii, pilde, scrisori intime, disertațiuni teologice, explicări sfinte ale pasagiilor vechi, statistice politice, cronici naționale, raporturi militare, descrieri despre Dumnezeu, despre îngeri, viziuni cerești, sfaturi practice, reguli de viață,

îndecățiile lui Dumnezeu, cântări sfinte, profeții despre evenimintele viitoare, etc. — toate acestea se găsesc în Biblie într'o variație foarte plăcută reprezentând un întreg, a cărui maiestate este covârșitoare ca și a unui templu...

Un alt autor, referindu-se la conținutul Bibliei, se exprimă în felul următor: „Prin bogăția stilului și subiectelor ei, Biblia are în sine ceva care interesează pe orice suflet și care mișcă orice inimă. În paginile ei găsim istoria cea mai veche, cea mai de crezare biografie a vieții, principii

Chiar și copiii găsesc aci mângâiere.

de cârmuire pentru conducerea statelor, pentru conducerea căminului, — principii cărora înțelepciunea omenească niciodată nu s'a putut asemăna. Ea cuprinde filozofia cea mai adâncă, poezia cea mai dulce, cea mai simțită și mai mișcătoare. Scrierile Bibliei considerate ca atare, sunt de o valoare de nemăsurat, mult mai mare decât lucrările oricărui autor omenesc; și ele au o sferă infinit de largă și o valoare de asemenea cu mult mai mare când sunt privite din punct de vedere al legăturilor lor față de marea idee centrală. Privit în lumina acestei idei, fiecare subiect are o nouă însemnătate. În adevărurile arătate în chipul cel mai simplu, se cuprind principii atât de înalte ca și cerurile și tot atât de vaste ca și veșnicia". **Educație, p. 121.**

Dr. Henry von Dyke, vorbind de limbajul universal al Bibliei, zice: „Născută în Orient în forme și figuri orientale, Biblia merge prin toată lumea și la toate popoarele, simțindu-se pretutindeni ca la ea acasă. Ea știe să vorbească inimii omenești în sute de limbi. Ea vine în palat să spună reșilor că ei sunt servii Celui Prea Înalt; intră în colibe să spună săracilor că ei sunt fiii lui Dumnezeu. Copiii ascultă cu plăcere istorisirile ei, iar înțelepții găsesc multe de cuțetat asupra acestor învățături ale vieții. Biblia are cuvinte de pace pentru timpuri grele, cuvinte de mângâiere pentru timpuri de nenorocire, cuvinte de lumină pentru ceasuri turburi și întunecoase. Cuvintele ei sunt vestite tare în adunări mari și sfaturile ei sunt șoptite la urechea celor singuratici. Pretinsii înțelepți și îngâmfăți tremură în fața avertismentelor ei, dar cei întristați și porniți spre pocăință aud într'insa o voce ca de o mamă iubitoare. . . .

„Ca și mărgăritarele, cuvintele ei sunt cu atât mai prețioase, cu cât sunt ținute mai aproape de

In vremea aceasta de surprize dureroase în rândurile tineretului, părinții și educatorii ar trebui să îndrumeze pe tineri la învățăturile Bibliei.

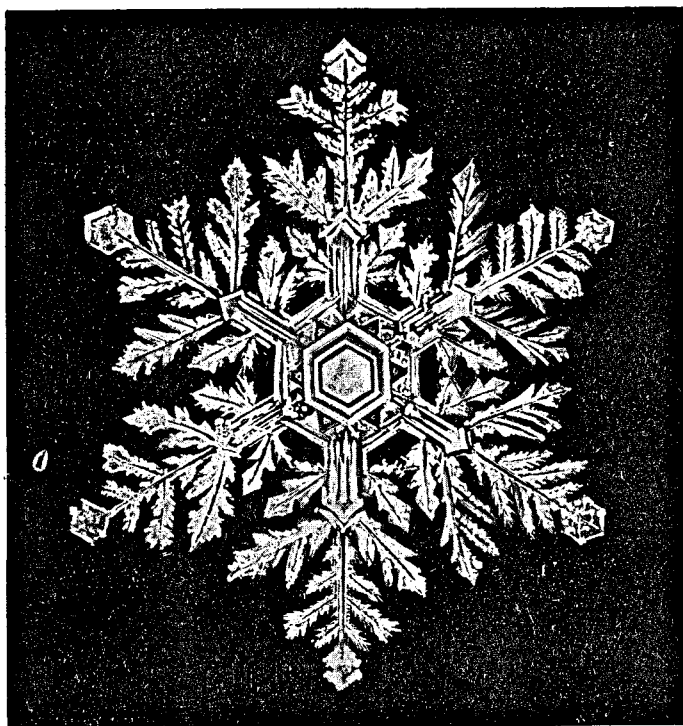

inimă. Omul care a dobândit acest tezaur, nu e niciodată sărac, sau nefericit. Când orizontul se întunecă și pelerinul se apropie de Valea Umbrelor morții, el intră în ea fără teamă, sprijinit de toiagul Scripturii. Prietenilor săi le zice „La revedere”, și scoboară cărarea singuratică în speranța luminii arătată de Scriptură”. — **In Umbra Marilor Evenimente, p. 18. 19.**

Cea mai de seamă temă a Bibliei, subiectul către care țințesc toate cărțile ei, este planul de mântuire și refacerea chipului lui Dumnezeu în sufletul omului. Dela prima făgăduință despre un Mântuitor, dată în paradis, și până la ultimele cuvinte aducătoare de multă nădejde din Apocalips, — „Ei vor vedea fața Lui”, — Biblia ne conduce pas cu pas în desfășurarea și împlinirea planului de mântuire. Prima pagină a ei desleagă cea mai grea

problemă, existența, și ne arată că Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor. În prima pagină ne spune de unde venim și ne vorbește despre un paradis pierdut, iar ultima pagină a ei ne spune unde mergem și ne dă asigurarea unui pământ nou, care va fi câștigat prin Isus Hristos. Toate acestea le prezintă în modul cel mai simplu și mai atrăgător, așa că orice suflet doritor de mântuire poate s'o înțeleagă.

Biblia este o carte unică în felul ei. Ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Iubite Cetitor, ai auzit vreodată melodia cea dulce de pe paginile ei? Dacă vrei să trăiești clipe fericite, și să îngădui spiritului tău momente de reculegere și odihnă înviorătoare, atunci consacră o parte din timpul tău cetirii și studierii acestei cărți, singura între milioanele din vremea noastră, care ne aduce o pace dănuitoare. **M. Manca**

Minunate sunt lucrările Tale!

că zăpada este formată din cristale de gheață. Cu ajutorul fotografiei la microscop s'a văzut că firicelele de zăpadă au chip de mici tăblițe, de mici stâlpișori, și uneori de tăblițe și stâlpișori. Formele acestea se deosebesc unele de altele, așa că cercetătorul Bentley a fotografiat cam 1.000 de forme diferite.

S'au descoperit în firicelele de zăpadă mici tuburi cari sunt pline cu aer. Tuburile acestea au deschidere afară. Nordenskiöld a descoperit în ele chiar și apă la temperatura de minus 8 grade. Se știe că apa îngheață de obicei la 0 grade.

Au fost două zile de ger aspru în șir. Vântul făcea să fie totul și mai rece. Răsuflarea îngheța în nări și era o mare vitejie să umbli mai mult în bătaia crivățului.

Dar iată că a treia zi gerul s'a muiat deodată, iar vântul s'a oprit. Am plecat tot îmbrăcat cu haine groase și am avut două drumuri de făcut în aceeași zi pe afară. Pe haina mea neagră am văzut niște lucrșoare minunate, ce cădeau din cer.

Intr'un rând cădeau niște pene mici, lunguiețe. Erau toate la un fel în ce privește chipul. Pe un firicel erau înșirate ca la pene, pe laturi, alte firicele mai mici tot mai scurte, înfipte oblic. Veneau multe, multe, și îmbrăcau pământul.

Mai târziu, din nou umblând pe afară, haina mea a fost împodobită cu cele mai drăgălașe decorații, cari veneau tot din cer. Erau niște steluțe. Câteva ramuri egale în jurul unui punct și pe ramuri, rămurele, regulat și fru-

mos așezate. Am privit cu multă bucurie la ele și de aci am pornit să gândesc: „Minunate sunt faptele Tale, Dumnezeu!”

E multă frumuseță, și multă rânduială în tot ceea ce face Dumnezeu, și e de folos să privim la ele.

Unii oameni și-au luat timp să cerceteze mai de aproape firicelele de zăpadă și au descoperit

Chiar dacă iarna aduce un fel de moarte în natură, în ce privește plantele, totuși ea aduce cu sine o vieață — a acestor mici cristale — care pe vreme caldă nici nu pot să existe. Poți găsi frumusețe în acești mici fulgi de zăpadă și în toată mantia albă care acoperă pământul. Plugarul se bucură dacă semănăturile lui sunt acoperite iarna de un strat de zăpadă, deoarece aerul dintre firele de zăpadă și din cuprinsul lor, fac un strat izolator care păstrează pentru plante destulă căldură ca ele să-și păstreze vieața în somnul lor de iarnă. Nu numai atât, dar prin stratul de zăpadă mai trec raze de lumină cari ajung până la pământ. Acesta se încălzește și începe să topească firicelele de zăpadă și dă umezeală pământului. Dar coaja de zăpadă nu se topește deasupra. Aceasta face ca stratul de zăpadă să scadă de jos în sus. Și haina scade pe măsură ce căldura crește, dar ea tot mai rămâne. Haina

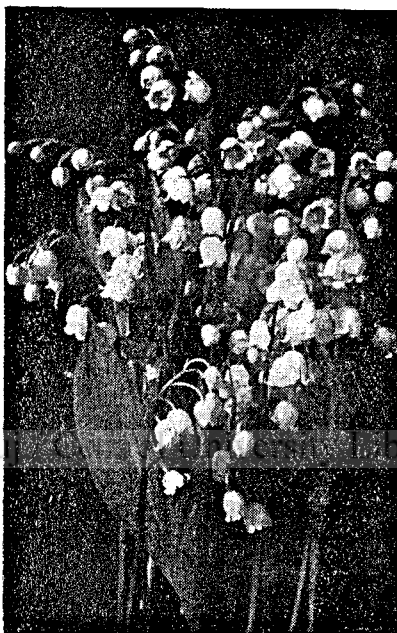
(Urmare la pag. 10)

Inubire Căsătorie Curtenie

Pregătirea economică

Căsătoria nu este numai o fericire cerească ci este și o ocupație. Tânărul și tânăra cari intenționează să se căsătorească trebuie să se gândească la faptul că privesc spre cea mai serioasă ocupație a vieții — serioasă, dar nu posomorită; plină de activitate, dar fericită. Ei intră pe tărâmul unei experiențe, nu numai în viața socială, ci și în viața practică. Ei n'au să găsească numai fericire în dragoste, ci și răspundere în materie de economie gospodărească. Cu toate că banii nu constituie lucrul cel mai important în căsătorie, totuși au importanța lor. Dacă societatea noastră ar fi caracterizată printr'o mai mare simplitate de viață și o mai mare consacrare față de lucrurile de domeniul minții și spiritului, ar fi mai ușor în ce privește chestiunile bănești, și partea financiară ar putea ocupa un loc oarecum mai secundar. Totuși, în unele cazuri, această parte nu poate fi neluată în seamă. Banii și averea trebuie să fie dovada muncii și economiei. De aceasta poate fi vorba numai când banii au fost câștigați prin muncă, iar nu dăruți. Un bărbat și o femeie cari plănuiesc să întemeieze un cămin, trebuie să-și facă socotelile ca prin îndemânarea lor să producă și să gospodărească înțelepțește bunurile lor materiale.

Niciun om nu este gata pentru căsătorie până când nu are o asemenea pregătire și experiență, încât să arate că este în stare să

producă în deajuns spre a face față obligațiilor crescânde, punând și ceva deoparte pentru întâmplări neprevăzute. De sigur că fiecare își alege ocupația ce-i aduce un venit. Dacă dorește, își poate alege una din ramurile de activitate mai slab plătită, și poate că prin aceasta vrea să arate un spirit mai ales și o demnitate mai mare; dar în orice caz el trebuie să fie sigur de destoinicia în a-și rândui viața în așa fel încât să reducă cheltuielile în cadrul veniturilor. Mai mult încă, el trebuie să se gândească la aceea care va avea să-i fie soție, și să fie atent ca să-și aleagă o tânără care să-și fi dovedit puterea ei de cumpărare și economie.

Tânărul trebuie să înceapă să

se susțină singur, cel puțin în parte, cam de pe la vârsta de șasesprezece ani. Dacă poate sau nu să facă aceasta, depinde în mare măsură de educația pe care a primit-o dela părinții săi; dar în orice caz el trebuie să se prindă de problemele ce-i stau în față ca un bărbat, și dacă n'are încă îndemânarea, să caute a o dobândi. El trebuie să-și aleagă o ocupație, o meserie sau o profesiune căreia să se devoteze, și să înceapă să lucreze pentru ea. El poate să facă aceasta în răstimpuri pe măsură ce își continuă educația intelectuală. Dacă își alege o ocupație care cere o perioadă mai îndelungată de învățământ, atunci, în timp ce își face studiile, să lucreze și la altceva. N'o să-și strice cătuși de puțin dacă se pricepe la două sau trei meserii. Dacă începe programul acesta cam pe la jumătatea adolescenței sale, atunci când va fi destul de în vârstă ca să se căsătorească, va fi în măsură să susțină o familie. El nu trebuie să se căsătorească înainte de a fi ajuns aci. Cei cari totuși o fac, au timp o viață întreagă să se căiască!

Și o tânără trebuie să aibă aceeași pregătire gospodărească în vederea căsătoriei. Ocupația ei poate să fie sau nu aducătoare de câștig. În vremurile acestea ușile ocupației sunt tot așa de larg deschise și pentru femei ca și pentru bărbați. Profesiunea de stenografă deschide un câmp larg fiecărei tinere, și femeile umplu rândurile diferitelor ocupații. În profesiunile didactice și artistice, fe-

meile sunt tot așa de active ca și bărbații. Chiar ocupațiile mecanice atrag destule femei, iar atelierelor și fabricile întrebunțează un mare număr dintre ele.

În toate aceste ramuri, valoarea experienței depinde de atitudinea femeii față de ocupația ei. Dacă stenografa se mulțumește să facă a-lene lucrul ei de fiecare zi, gândindu-se numai să pună mâna pe salariu la sfârșitul fiecărei săptămâni sau luni, ea nu numai că-și va păgăbi punga, făcând a fi cât mai puțin prețuit lucrul său, ci încă își va micșora și prestigiul ei de femeie, jefuind vieța prin nedisciplinarea minții și voinței. Dar dacă ea dorește să devină cât mai capabilă, cât mai sprintenă și îndemnată în ocupația ei, dacă ea învață să lucreze sistematic, cu râvnă și priceput, nu numai că va ajunge la o poziție economică mai înaltă, dar va împlini adevăratul scop al lucrului în ce privește dezvoltarea caracterului și a puterilor ei. Tot la fel este și cu toate celelalte ocupații în cari s'ar putea angaja fe-

*Hăinuțe pentru păpușică!...
Încă din fragedă copilărie, cei mici pot să fie îndrumați spre ocupații practice, pregătindu-se astfel pentru o viață folositoare.*

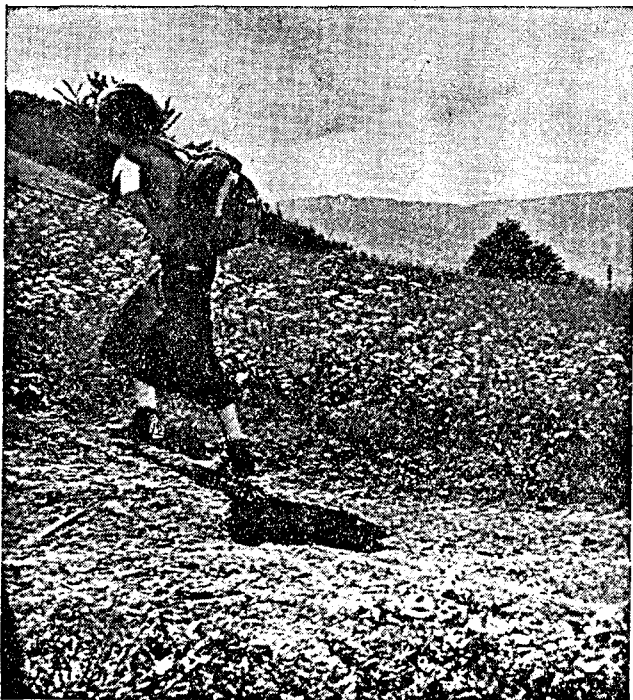
meile. Priceperea, consacrarea pentru lucrare, iar nu pentru bani, iată ce o pregătește din punct de vedere economic pentru

vieță și pentru căsătorie. Ca rezultat al experienței sale, ea va fi o mai bună conducătoare a casei, o mai bună tovarășă a soțului său, o mai bună învățătoare a copiilor săi.

Cu toate acestea, asupra educației casnice a fetei vom accentua în mod deosebit. Va rămâne pentru totdeauna un adevăr, că cea mai mare ocazie de manifestare și servire a femeii este în cămin, cu toate incursiunile pe cari le mai face în chestiuni de afaceri sau politică. Fiecare fată trebuie să fie pregătită în ce privește meșteșugurile practice ale gospodăriei, să pregătească mâncare, să coasă și să îngrijească de grădină. Așa se dezvoltă, în parte, acea indescriptibilă artă a formării căminului, care are elementele sale nedespărțite de lucrare, aranjament și împodobire, totuși care trăiește mai cu seamă în atmosfera iubirii unei soții și a unei mame. O fată trebuie să primească o așa educație din partea mamei sale, încât să-i placă să îngrijească de casă, să gătească, să coasă, să lucreze cu plantele și cu florile. Numai îndemnarea iubitoare în ocupațiile femeiești poate să formeze un cămin.

Spalding

(Urmare dela pag. 8)

Natura dă naștere în inimile celor tineri la simțăminte curate și înălțătoare. Ea anihilează otrava injectată de viețuirea în centrele prea populare.

aceasta, care pe deoparte ține căldură, fiind totuși ea însăși rece are nevoie de multă căldură dela soare până să se topească deplin. În timpul topirii face serviciul că ține răceală și aceasta întârzie trezirea puternică a vieții în plante. Dacă vine apoi un nou val de frig, plantele nu suferă prea mult. Pomicultorii chiar obișnuiesc să grămădească zăpadă la rădăcina pomilor, ca să-i întârzie din creștere.

Frumoasă este zăpada, minunate sunt micile alcătuirii ale firicelilor de zăpadă, mult folos aduce ea omului! Ea ne vorbește despre un Tată bun și iubitor.

D Florea

Din viața oamenilor mari

Samuel Morse

Intr'o zi de toamnă, acum o sută și ceva de ani, vaporul *Sully* plecase în cursă obișnuită dintr'unul din porturile Angliei spre New York. În sala de mese a vaporului vreo câțiva pasageri se angajase într'o conversație foarte interesantă. Între ei era și doctorul Carol Jackson din Boston și bine-cunoscutul artist Samuel Morse, din New York. Dr. Jackson aduse vorba despre electricitate, care pe vremea aceea era o știință încă în fașă.

— Electro-magnetul inventat de englezul Sturgeon este un obiect minunat, zise el. Și e un lucru așa de simplu! O simplă bucată de fier, îndoită ca o pot-coavă!

— Anzi! Și cum funcționează, domnule Jackson? întrebă Morse.

— O sârmă de aramă este înfășurată în jurul acestei bucăți de fier, și ori de câte ori trece un curent electric prin sârma aceasta, bucată de fier are proprietatea unui magnet.

— Domnule Jackson, fiindcă veni vorba, care este iuteala cu care electricitatea trece printr'o sârmă? întrebă un altul din cercul lor.

— De odată, răspunse Jackson. Franklin a și făcut experiențe în privința aceasta în Filadelfia. El a întins o sârmă peste un râu. Când atingea firul cu o sursă electrică pe un țărm, în același moment se producea o scântie la celălalt capăt al firului, pe partea cealaltă a râului.

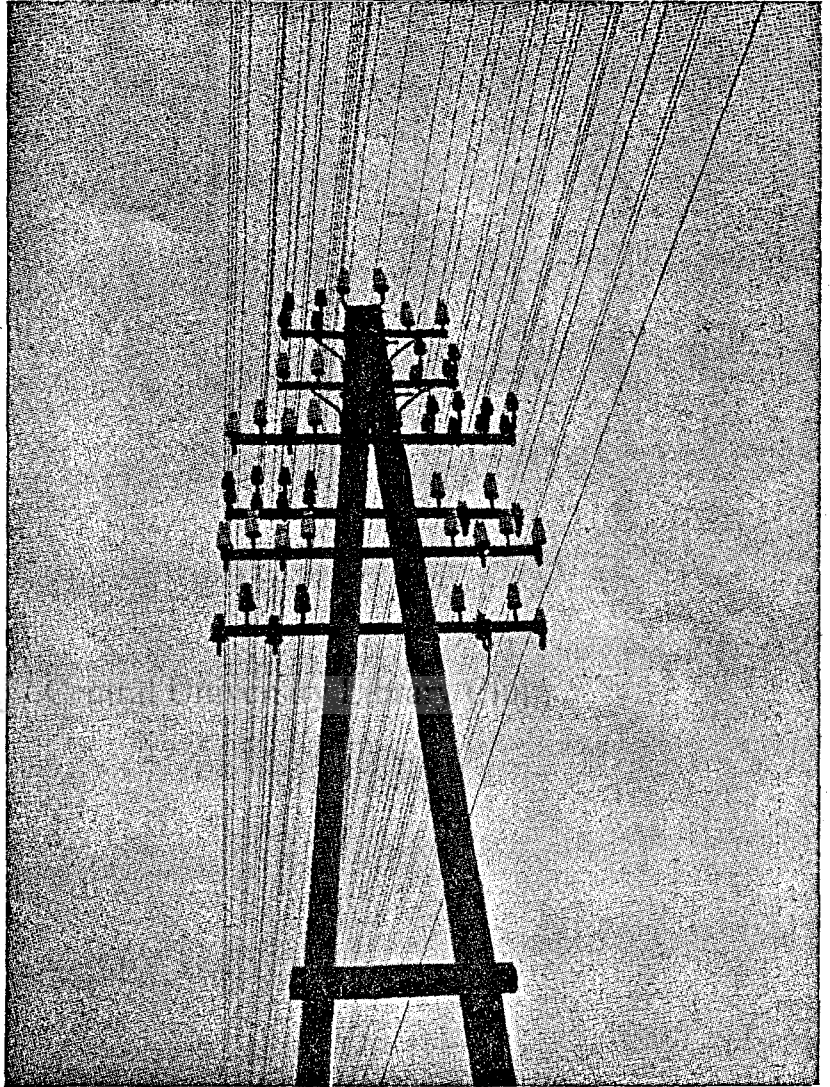
Toți tăcură un timp. Fiecare părea preocupat de aceste lucruri. De odată artistul Morse bătu ușor cu pumnul în masă. El se rezemă cu coatele de masă, apoi cu tonuri măsurate începu:

— Doctore, ai fost vreodată la frontiera italiană?

— Cum să nu!

— Ai văzut semnalele pe cari le dau semaforii?

— O, da, zise doctorul Jackson. Ei

'Sârmele vorbesc!....

pot să dea semnale pe calea aceasta la mai mulți kilometri. Dar ce vrei să spui cu asta?

Morse tăcu o clipă. Apoi, foarte adâncit zise:

— Dacă prezența electricității poate fi făcută vizibilă într'o parte oarecare a circuitului, de ce n'am putea semnala mesajii pe calea aceasta? Am putea transmite vești la o mie de kilometri într'o secundă....

Privi întrebător în jurul său. Toți zâmbeau neîncrezători. Morse își dădu

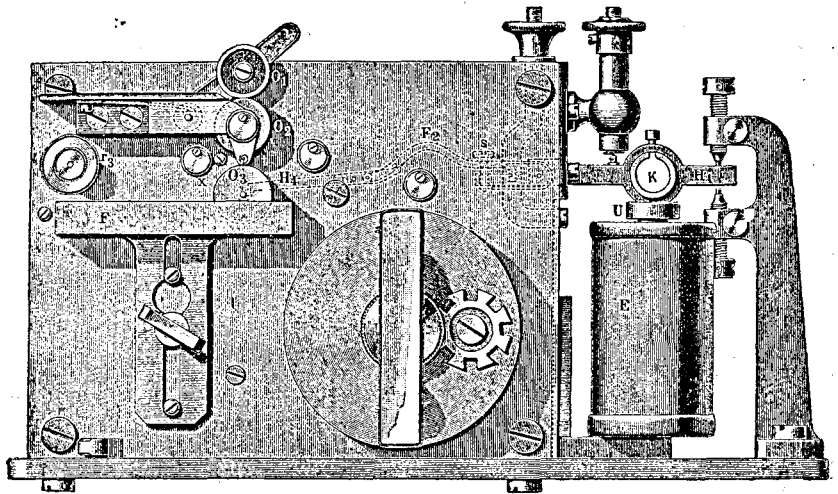
seama că este socotit ca unul care visează ziua nămieza mare.

Se retrase în cabina sa. Restul călătoriei și-l petrecu în singurătate, fie în cabină, fie pe bord, dar tot mereu desenă în albumul său. Era hotărât să realizeze ideea de a folosi electricitatea pentru transmiterea de mesagii.

Vaporul ancoră în sfârșit la New York. Morse ajunsse la locul unde trebuia să coboare de pe vapor, se opri în fața căpitanului și zise:

— Domnule căpitan, dacă ai să auzi

O schemă a aparatului Morse.

curând vorbindu-se despre 'telegraf' ca fiind una din minunile lumii, să știi că descoperirea s'a făcut pe vaporul *Sully*.

Odată ajuns în New York, Morse se apucă numaidecât să lucreze la telegraf. Iși făcuse planul ca toți banii pe cari îi va câștiga din vânzarea picturilor sale, să-i folosească pentru experiențe. Timp de trei ani stătuse în Europa ca să se perfecționeze în arta sa. În locul său se ivise însă alți artiști cari devenise populari. Nimeni nu venea să-i ceară să picteze un portret. El se găsi prins în ghiarele puternice ale sărăciei. Cu toate că locuia într'o cameră și se hrănea exclusiv cu ceaiu și scrumbii, proprietarul și băcanul îl apăsau mai mult decât orice alte experiențe științifice.

Incepu să predea lecții de artă, dar avea elevi puțini. Nimeni nu știa cât de mult suferea Morse în realitate. Odată se duse să predea o lecție unui elev care îi datora bani. El îl întrebă curtenitor:

— Ei, tinere, cum stăm cu banii?

— Sper că săptămâna viitoare să ne descurcăm cu socoteala noastră, domnule profesor, răspuse elevul.

— Săptămâna viitoare! repetă Morse cu un aer de amărăciune. Până atunci am să mor.

— Să muriți!!

— Da! de foame.

Uimire amestecată cu durere umbreau fața tânărului elev. Apoi zise cu grabă:

— Ti-ar fi de ajuns zece dolari?

— Zece dolari! exclamă Morse cu un aer bine dispus. Mi-ar salva vieța! Aceasta ar fi tot ce ar face pentru mine.

Plini de bucurie, cei doi, profesorul și elevul, se îndreptară spre un restaurant. Serviră o masă modestă.

— Aceasta este prima masă pe care o iau după douăzeci și patru de ore, zise Morse pe un ton glumeț. Ascultă, dragul meu. să nu te faci artist. A fi artist, înseamnă a fi cerșetor.

În același timp Morse își continua și experiențele sale. Cât despre bani, n'avea nevoie de prea mulți. El avea un spirit inventiv, și putea să lucreze cu materialele cele mai simple: o ramă dela un tablou vechiu, roțițele dela un ceasornic, trei cutii de lemn, puțină sârmă, câteva cartonase, o bucată de fer — lucruri aproape fără valoare, dar pe cari nu le putea găsi pe stradă ca pe niște

gunoaie. Aci în această cameră sărăcioasă care era în același timp și cameră de culcare, și studiu, și cameră de lucru și camera de locuit — el s'a trudit timp de luni de zile cu astfel de materiale.

În cele din urmă modelul său era gata, și a plecat numaidecât la Washington. El se prezentă cu aparatul în fața unor reprezentanți ai Congresului și le demonstră cum funcționează.

— E minunat, își dădură ei părerea. Și e așa de simplu! Atingi un buton la un capăt al firului. *Rat-tat-tat*, se aude la celălalt capăt; și mesajul este transmis. Cum? Printr'un alfabet convențional: trei sunete scurte — A, unul lung și două scurte — M, și așa mai departe. — Minunat! ziseră oamenii Congresului.

Morse era foarte fericit că pe calea aceasta putea să apropie pe oameni întreolaltă. El era fericit că poate să fie de folos omenirii prin această invenție, dar avea nevoie de 30.000 de dolari ca s'o pună la încercare. Oare îi va pune stăpânirea la dispoziție suma aceasta.

Toți cei ce asistaseră la demonstrația sa credeau că va primi Morse așteptat. Nu putea să facă altceva. Soarta sa și soarta telegrafului era în mâinile unui Congres prea ocupat. Multă vreme așteptă sârmanul Morse, trăind de azi pe mâine. În cele din urmă, complet descurajat, scria foarte amărît unui prieten al său:

„Mă găsesc fără simpatie și fără ajutor de nicăieri. Doi ani încheiați mi-am irosit timpul și mijloacele mele sărăcioase, renunțând la toate plăcerile mele și chiar la hrana necesară. Sunt ruinat.

Dacă n'am numaidecât mijloace de un-deva, sunt silit să las toate baltă. Nimic altceva nu m'a sprijinit decât conștiința că am o invenție care va contribui la fericirea a milioane de oameni”.

În Martie, 1843, chiar când averea sa era aproape pe sfârșite, când tot ce mai avea pe lume se reducea la mai puțin de un dolar, Congresul i-a acordat suma de 30.000 de dolari, pentru experimentarea unei linii telegrafice. Hotărîrea s'a luat în ultima oră a sesiunii, cu 89 de voturi pentru, și 83 contra.

Morse era cel mai fericit om de pe lume. El începu să lucreze la întinderea firelor între Washington și Baltimore. Lumea nu cunoștea aproape nimic despre invenția lui. Cei ce știau ceva, se îndoiau de importanța sa. Când toate operațiile vor fi terminate, și primul mesaj trimis, atunci lumea va putea să judece, se gândea Morse.

24 Mai, 1844.

Iată că a fost întins și ultimul fir. Morse sta alături de instrumentul său în Washington. În Baltimore — la 64 de kilometri depărtare — alături de un alt instrument, sta prietenul său Alfred Vail. Curioșii se adunase în într'o parte și într'alta. Morse era vădit emoționat. Marea încercare venise. El trebuia să transmită un mesaj.

— Ce să zic?

— Zi așa: Ce a făcut Dumnezeu! îi dădu ideea o tânără care se găsea alături.

Cu degetele tremurânde, Morse începu să apese pe buton...

În Baltimore, privirile tuturor erau îndreptate asupra aparatului nemișcat, care începu să scoată un sunet: *rat-tat-tat*.

Extraordinar! Aparatul se opri.

— Ce zice? întrebă cei de față, cu surpriza întretăiată.

Vail descifră mesajul.

— Zice: Ce a făcut Dumnezeu!

Publicul era prea uimit ca să priceapă înțelesul lor. Dar peste două zile, când s'a întrunit adunarea democratică, a fost convins. Adunarea alege pe James K. Polk ca președinte și pe Silas Wright ca vice-președinte. Acesta din urmă era la Washington la data aceasta.

Alfred Vail transmite această veste lui Morse la Washington, care comunică numaidecât lui Wright. Wright refuză să primească această însărcinare. Cu câteva minute mai târziu, Vail comunică aceste lucruri Adunării din Baltimore.

Membrii Adunării au rămas buimăciți. Nu le venea să creadă cu niciun chip. Numaidecât s'a trimis o delegație ca să ia contact direct cu Wright. Spre surprinderea lor, constatară că mesajul era adevărat.

— Ce a făcut Dumnezeu! repetară și ei.

De acum înainte valoarea telegrafului era unanim recunoscută. Nu numai în Statele-Unite, dar chiar și în Europa, Morse era ridicat în slăvi. Regina Spaniei îi conferi Crucea Ordinului Izabelei; regele Prusiei îi dăruie un cadou prețios; Napoleon al III-lea al Franței îl primi ca membru în Legiunea de Onoare; iar sultanul Turciei îl decoră cu Ordinul Gloriei. În parcul Central din New York i se ridică o statuie. Zece state din Europa i-au dăruit peste 400.000 de franci (aproximativ 2.500.000 în valută românească), pentru această înfăptuire prin care națiunile aveau să fie unite ca niciodată mai înainte.

Noua experiență a profesorului Morse reuși de minune. El putea să transmită mesajii telegrafice și peste apă. A ajuns la această convingere când a instalat un cablu telegrafic în portul New York.

Dar în mîntea sa avea o viziune și mai mare.

— Omul nu se va mulțumi să se oprească aci, profetiză el. Într'un viitor apropiat cablul telegrafic va lega Europa de America. Oricât de îndrăzneț ar părea planul acesta, am toată încrederea că va veni ziua când se va împlini.

Cu zece ani mai târziu primi o scrisoare dela un om care avea să aducă la realizare proiectul său. Un oarecare Cyrus W. Field îl întreba dacă cineva poate să telegrafizeze pe o distanță așa

de mare cum ar fi din Europa până în America. Field tocmai auzise despre planul de a lega Terra-Nova cu New York prin cablu telegrafic.

— Un proiect interesant, se gândi Field. Voi ajuta la realizarea lui.

Mai târziu, când Field sta în bibliotecă sa înaintea unui glob pămăntesc, îi fulgeră prin mîntea o idee.

— Dacă putem să legăm Statele Unite cu Terra Nova prin cablu, de ce ne-am opri aci? Oare telegraful n'ar putea uni cele două continente, Lumea Nouă cu Lumea Veche? În câteva secunde un mesajul dela Londra ar putea ajunge la New York! . . . Am să văd dacă curentul electric poate să străbată o așa distanță. Dacă poate, atunci se va face un cablu peste ocean.

El convins pe prietenii săi, aproape împotriva voinței lor, ca să investească bani în afacerea aceasta.

— Un proiect fantastic, ziseră ei.

— Un plan nebunesc!

— Sunt sigur că va da greș.

— Inchipuiți că n'ai să reușești. Inchipuiți că ai să faci o încercare și ai să dai greș. Cablul tău este pierdut în fundul oceanului. Ce-ai să faci atunci? Așa i se spunea de către unul și de către altul.

— Vom merge să punem altul, răspunse el prompt.

Sângele său era așa de înfierbântat de ideea aceasta, încât era sigur că va reuși.

Nimeni nu-și poate închipui o muncă mai grea decât aceasta. Fundul oceanului, dela patru până la 8 kilometri adâncime, are văi și platouri. Iar firul cel subțire care trebuia să lege Europa de America, avea să fie format numai din șapte sârme de aramă răsucite laolaltă.

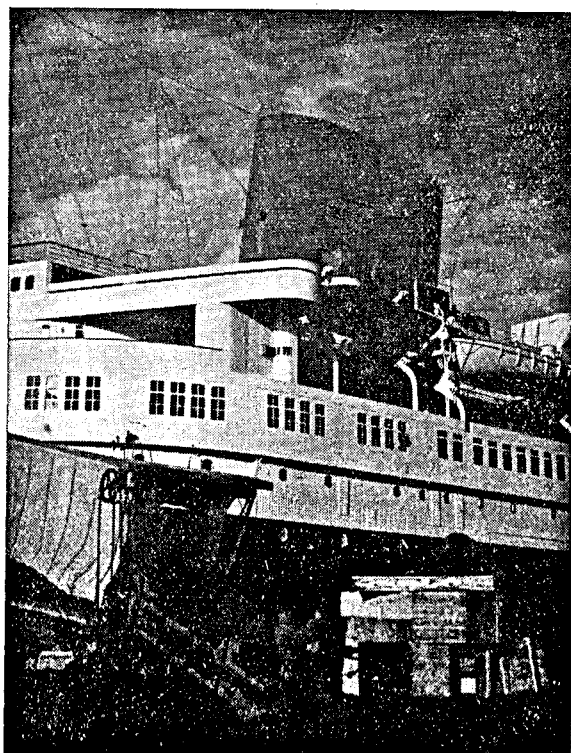
Se părea că ghinionul se ține morțiș de vapoarele cari întindeau cablul. Firul s'a rupt de mai multe ori, și odată 2300 de kilometri de cablu au fost pierduți în fundul oceanului.

Dar Cyrus Field nu se dădu bătut. În sfârșit, la 17 August, 1858, cablul telegrafic transmite primul mesaj peste Atlantic: „Europa și America sunt unite prin telegraf. Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pe pământ pace, între oameni bună învoire”.

Dar vail cablul se rupse din nou. Totuși Field nu se descurajă nici de data aceasta. În 1866 lucrarea sa a fost înununată cu succes. Astfel s'a realizat și visul lui Field dar și al omenirii.

I. C.

Un mare transatlantic se pregătește să străbată drumul fără prubere între cele două lumii.

Un tată iubitor

Intr'un oraș din Noua Anglie locuia odată un slujitor al Evangheliei. El avea un fiu de patru-sprezece ani care urma la școala secundară. Intr'o după amiază, unul dintre profesorii acestui tânăr, care cunoștea bine familia părinților săi, veni acasă la ei. Din întâmplare se întâlni cu tatăl chiar la poartă.

— Bună ziua, domnule R.

— Bună ziua, domnule profesor; și își strânseră mâna foarte amical.

— Am venit să mă interesez de starea fiului d-tale. Nu cumva e bolnav?

— Nicidecum. Dar pentru ce întrebați de el?

— Pentrucă astăzi n'a venit la școală.

— Da!? N'a fost la școală?

— Nu. Nici ieri.

— Nici ieri?!

— Ba încă nici alaltieri nu l'am văzut.

— H...!...

— Am crezut că poate o fi bolnav.

— Nu! Nu e bolnav.

— Atunci tot a fost bine că am venit să vă fac cunoscut lucrurile acestea.

— Vă mulțumesc, răspunse tatăl. Și se despărțiră.

Tatăl intră în casă, și se așeză pe un scaun, foarte frământat de această veste dureroasă. După câțva timp auzi poarta mișcându-se. Privi pe fereastră să vadă cine este. Era chiar fiul său care se înapoia dela școală(!). Tatăl îi deschise ușa. Băiatul salută ca de obicei pe tatăl său, dar căutând în privirile lui, numaidecât își dădu seama că cineva l-a informat că de câteva zile n'a mai dat pe la școală.

Scolărița silitoare.

— Vino în biroul meu, Petre, zise tatăl.

Băiatul intră după tatăl său cu inima strânsă de teamă, și ușa se închise în urma lor. În birou era o liniște de mormânt. Tatăl privea în van, și pe fața lui se vedea că suferă foarte mult. Pentru Petre clipele acestea păreau veșnicii. După un timp, tatăl intrerupse tăcerea, și cu glasul tremurat, zise:

— Petre, profesorul tău a fost pe aici azi după amiază. El mi-a spus că tu n'ai fost la școală nici azi, nici ieri, și nici alaltieri. Noi credeam că tu mergi regulat la școală. O! nici nu știi cât sunt de trist din cauza aceasta. Am avut totdeauna încredere în tine. Totdeauna îmi ziceam că pot să am încredere în fiul meu, Petre. Și acum iată că tu ne-ai înșelat timp de trei zile la rând. O! Nici nu-ți pot spune cât mă simt de nenorocit din pricina aceasta!

Lui Petre îi venea greu că i se vorbește așa de liniștit și blând. Dacă tatăl i-ar fi vorbit cu asprime, sau chiar dacă l-ar fi bătut, poate că această dojană n'ar fi fost așa de supărătoare. După o scurtă pauză, tatăl zise:

— Să ingenunciem și să ne rugăm.

Acum situația deveni și mai grea pentru Petre; el nu putea să se roage. Cu toate acestea ingenuncie și el alături de tatăl său, care își vărsă tot focul inimei sale de părinte înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. În timp ce asculta rugăciunea tatălui său, băiatul simțea cât de îndurerat este el din pricina purtării sale. Involuntar, ridică fruntea și privi în oglinda dela dulapul care se găsea în fața lor. Infățișarea lui era foarte schimbată. După ce termină tatăl, veni și rândul lui. Dar cât de greu ieșeau cuvintele. Parcă avea noduri în gât. În sfârșit a terminat și calvarul acesta.

Se ridicară. Ochii tatălui erau umezi de lacrimi; dar nici ai lui nu erau fără lacrimi.

— Fiul meu, începu tatăl, există o lege a vieții, anume că oriunde este păcat, nici suferințele nu lipsesc. Aceste două lucruri nu se pot despărți. Unde sunt suferinți, acolo au fost și oarecari păcate. . .

Tatăl tăcu. . . . Apoi continuă: — Tu te-ai purtat nedrept față de noi ca părinți. În această fa-

Amicul Tinerimii

milie eu țin locul pe care îl are Dumnezeu în lume. Vom face deci astfel: Tu te vei duce în mansarda casei, unde eu am să aduc o saltea și o plapomă pentru tine. Noro să-ți aducem mâncare regulat acolo sus, și tu vei rămâne în mansardă atâta timp cât ai mințit. — trei zile și trei nopți.

Petre nu spusese niciun cuvânt. Se așezară împreună în mansardă. Salteaua fu așezată, apoi tatăl sărută pe fiul său, și plecă. El rămase în mansardă, dus pe gânduri.

Veni timpul cinei. Tatăl și mama se așezară la masă. Dar lipsa fiului din mijlocul lor se simțea în chip dureros. Nu putură să mănânce. Mâncarea li se părea tare, amară, și nici nu puteau înghiți. Se ridicară de la masă și plecară în camera de locuit. Tatăl luă ziarul spre a citi, iar mama luă în mână o cusătură. Încercă să citească, dar nu vedea nimic. Nici nu putea să distingă literele, cu toate că avea ochelari. Sticlele erau întunecoase. El îi luă, îi curăți bine, și încercă din nou să citească. Abia acum observă că ținuse ziarul de-a'ndoaselea. Mama încercă să coase, dar ața se rupse, și când încercă să bage firul în ață, nici nu putea să nimerească în urechile acului. Se putea vedea că erau frământați de gânduri.

Bătu ora nouă.... zece..... Acesta era timpul obișnuit când trebuiau să meargă la culcare.

Discuțiunile dintre ei nu făceau pregătire pentru aceasta. Tatăl întrebă:

— Tu nu vrei să mergi la culcare?

— Nu. Vreau să mai stau puțin. Du-te tu întâiu.

Bătu ceasul unsprezece și ei nu se urneau din loc. În sfârșit, la ora douăsprezece se sculară, încuiară totul și merseră la culcare. Dar nu puteau dormi. Fiecare se prefăcea că doarme și știa că celălalt nu doarme. După câțiva vreme mama zise:

— De ce nu poți dormi?
— De unde știai că nu dorm?
— Am simțit.
— Dar tu de ce n'ai adormit?
— Ah! pentru că nu pot. Mă gândesc continuu la fiul nostru.
— Aceasta mă chinuște și pe mine, răspunse el.

Ceasul bătu unu, apoi două... dar somnul nu se lipea de ochii lor.

— Mamă, nu mai pot răbda. Mă duc sus la Petre, zise tatăl după câțiva timp.

Fără să mai aștepte un răs-

sun, nu zicea nimic. Cu toate acestea inimile lor vorbeau și se înțelegeau. Au dormit.

În seara următoare, când veni ora culcării, tatăl zise:

— Eu am să mă culc tot sus la Petre în noaptea aceasta.

La fel s'au petrecut lucrurile și în a treia noapte. Tatăl a dormit alături de fiul său la locul pedepsei, în mansardă.

Pedeapsa s'a terminat și viața acestei familii a intrat în normal. Fiul se schimbaseră cu desăvârșire, și bucuria se putea vedea pe fețele tuturor.

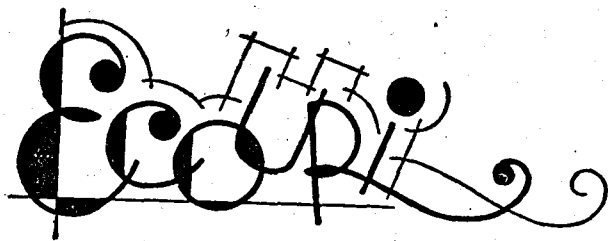
Cât de minunat ilustrează povestirea aceasta ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi oamenii! Din cauza păcatului omul a trebuit să fie izgonit din casa Tatălui, ca să locuiască în valea umbrei morții, în durere și suferință. Dar câtă durere a produs aceasta lui Dumnezeu! El n'a lăsat pe om în părăsire, ca să-și ispășească pedeapsa, ci a venit în persoana Fiului Său, Isus Hristos, ca să locuiască împreună cu noi, să ne mângâie în durerea noastră, și să ne pregătească mântuirea. El vine și astăzi alături de cei greșiți, și îi îndeamnă cu iubire să urască răul și să iubească ceea ce este bun și înălțător. A avea deplină încredere în El, a trăi în atmosfera prezenței Sale, a petrece fiecare zi cu El, — aceasta este viața cu adevărat normală.

Adaptare de M. Ionescu

puns, el își luă perna, ieși din odaie încet, urcă scările spre pod, apoi tot așa de încet deschise ușa podului, pentru ca nu cumva să turbure pe tânăr, în caz că ar dormi. Se apropie în vârful picioarelor și privi. Petre era treaz. În semi-obscuritatea mansardei se putea vedea fața lui plânsă și urmele lăsate de lacrimi pe obraji săi. Tatăl intră înăuntru și se vâri sub plapomă alături de fiul său. Isi încolăciră brațele în jurul gâtului unul altuia. Tatăl îl sărută. Amândoi plângeau, dar niciunul

„Dumnezeu a legat inimile noastre de Dănsul prin nenumărate dovezi ale iubirii Sale. El a căutat să ni Se descopere nouă prin lucrurile naturii și prin cele mai intime și mai gingașe legături cunoscută inimii omenești. Și încă acestea oglindesc numai în mod necomplet marea Lui iubire către noi”. — Calea către Hristos, p. 13.

Anul trecut, în orașul San Francisco, a murit un bătrân de 89 de ani, care s'a făcut celebru datorită întrebuirii a trei cuvinte din vocabularul englez. Este vorba de Thomas Gray, inventatorul pancartelor fixate la toate răspândirilor drumurilor din Statele-Unite. Pe acestea se poate citi următoarele cuvinte: „Stop, look, listen” (stai, privește, ascultă). Thomas Gray, care timp de patruzeci de ani a fost în serviciul căilor ferate *Southern Pacific*, și-a făcut o situație foarte frumoasă, cu această scurtă formulă. De multe ori noi trecem nepăsători pe lângă lucrurile mici, crezându-le fără nicio valoare. Acestea așteaptă pe omul practic care să știe cum să le valorifice. Și de ce n'ai fi tu acela?

Se spune că Musolini, creatorul Italiei de astăzi, nu folosește băuturile alcoolice și nu fumează. Mesele sale se compun numai din lăpturi și fructe.

Un linotyp se compune din 2.800 de piese.

Nu de mult, într'un sat din partea de apus a provinciei Ontario, din America de Nord, s'a găsit o monedă care datează din secolul al 4-lea (400—300) în. de Hr. Se știe în chip sigur că este o tetra-drachmă din Cartagina, având data emisiunii înainte de războaiele punico. Pe o parte este gravat capul Persofonei cu trei coroane, iar pe dos un cap de cal și un palmier. Concluzia ar fi că acești comercianți îndrăzneți ai antichității, Cartaginezii, urmașii Fenicienilor, au ajuns cu corăbiile lor până în aceste părți. Rămâne ca noi descoperiri de natură arheologică să confirme pe deplin această ipoteză.

Societatea Biblică britanică și străină a răspândit numai anul trecut 10.933.203 exemplare din Sfintele Scripturi, dintre cari 220.000 în limbile și dialectele africane. În cei 130 de ani dela înființarea sa, societatea a răspândit mai mult de 453 de milioane de Biblii.

Cu toate că învățații atești din zilele noastre, din nefericire prea mulți, pun această carte pe aceeași treaptă cu povestirile mitice ale popoarelor păgâne, și o socotesc o carte pentru proști, în veacul acesta de luminare este cartea cea mai răspândită și cea mai mult gustată. Efectele sale sunt dintre cele mai binefăcătoare asupra societății omenesti. Numărul „proștilor” crește cu fiecare zi. Doamne, Te rog fă ca să crească tot mai mult!

Un adult bea în medie 1000 de litri de apă pe an.

Uzinele Vickers-Armstrong au construit un tun anti-aerian de 75 mm. Tunul acesta bate orizontal pe o distanță de 15.350 m., iar vertical 10.350 m. Obuzele folosite cântăresc 6,5 kg., și pleacă cu o viteză inițială de 805 m. pe secundă. Noul tun este de o eficacitate extraordinară. Totuși, în Statele Unite se caută să se construiască un tun cu un tir vertical de 16.000 de metri.

Numărul orbilor din lumea întreagă se ridică la 5.000.000. Dacă ar fi numai atâți!

Doamna Roosevelt, fiind conferințe la radio, a obținut timp de cinci luni suma de 150.000 de dolari, pe care îi va folosi exclusiv pentru lucrări de binefacere.

În cetatea Vaticanului, sunt reprezentate, fie prin ambasadori, fie prin miniștri, 37 de națiuni.

China este singura țară din lume care n'are imn național.

Guvernul chinez a dat un decret pentru desființarea poligamiei. Numărul femeilor cari vor simți urmările acestei măsuri se ridică la patru milioane.

Orologiul cel mai exact din lume este acela al Observatorului din Greenwich, Anglia. El are trei cadrane și nu variază decât cu un sfert de secundă pe an. Este un dar făcut de un amator de astronomie din Londra.

Cel mai vestit lingvist pe care l-a cunoscut vreodată lumea a fost cardinalul Iosef Casper, născut la Bolonia, în Italia, în anul 1775. El cunoștea la perfecție 114 limbi și 72 de dialecte. Pentru învățarea limbei chineze i-a trebuit cel mai mult timp: patru luni de muncă asiduă. Și lucrul cel mai interesant este că acest maestru lingvist n'a plecat niciodată din țara sa natală.

Numărul sinucigașilor din toată Europa în veacul al XIX-lea, a fost între 1.500.000 și 2.000.000. Numărul acestora a crescut considerabil în cursul veacului al XX-lea. Sociologul german Hans Rost, care s'a consacrat studiului acestei maladii a societății, face constatarea că dela începutul veacului al XX-lea, numărul sinucigașilor în Europa s'a ridicat la 60.000 sau 70.000 pe fiecare an, adică mai mult de două milioane până în anul 1935. Ce socoteală lugubră vor face sociologii la încheierea acestui secol, mai ales că proporția sinuciderilor crește în fiecare an!

La Serajevo, orașul unde a avut loc atentatul în urma căruia a izbucnit războiul, s'a format un club al sinucigașilor. De curând s'a găsit asupra a doi studenți, cari se spânzurase, cărțile de aderenți ai acestui club, pe cari era scrisă deviza: „Cea mai mare crimă a omului este de a se fi născut”.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 2/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.